

Pollágh Péter

Délibáb-korbács

In memoriam Holló András

A csillapítók csillapítják a tengert:
ezt ígérte a doktor néni, vagy majdnem ezt.
A csillagok fehér mesze borítja már a testét.
Kedvenc éve, a 79, nem ér többé véget soha.

Sok itt a szárny. Mi van, divat lett madárnak
lenni, madárként újjászületni? Az adagolóra mutat:
ebben vagyok, ez az én gyógy-szerelésem,
mondja, és végigmatat a mosolya, lemotoz.

A csillagot, mint Haloperidolt, kapja be
a holló, ahogy átrepül a besúgók felett.

Láttam róla egy képsorozatot. Zsetfeketét.
Helyszíneltek a fejében, az összesben.
Mefotózták a feketéjét: egy színe volt nagyon,
zsebében minden árnyalat, minden gyulladás.
A tenger habját láttam ott a száján.
A léggömbök gyerekrablók mind:
talán erre gondolt, meg a zúzmarás,
téli fákra. Vagy egy véraláfutásra.

Depresszáns tárgyak az ágy alatt.
Arra gondolok, átlátott másokon,
mint egy kapszulán. Magán miért nem?
Mért hagyta, hogy kirúgják a mankóját,
és az aprójáért megcsinálják?
Miért értek véget a hetvenes évek?

Ma kánikula van, megolvadnak a jegesmedvék.
Egy lázrózsát hűtőbe teszek.
Meg egy jenki dzsúszt. Neki.

Pollágh Péter (1979) költő, író, szerkesztő, publicista, a *Prae* folyóirat versrovatának szerkesztője.